

ПОВЛАЧЕЊЕ ПРЕКО ЗЛАТИБОРА

По ослобођењу Ужица укључен сам у Градску милицију. Командир милиције био је Живорад Живановић. Са једном групом омладинаца прошао сам кратку војну обуку, којом је руководио Илија Антонијевић, ранији ученик гимназије који је пред рат био питомац Војне академме. Док је трајала обука, и једно време касније, радио сам на разним пословима снабдевања при Народноослободилачком одбору града Ужица. Док сам радио на овим пословима, био сам укључен и у чету Народноослободилачког одбора, чији је командир био Јанко Томановић, а комесар Радисав Пауновић. Борци ове чете одржавали су страже и повремено ишли у натроле.

Кад је формиран Главни народноослободилачки одбор Србије, пребачен сам на рад у тај Одбор. Радио сам у интендантури. Непосредни руководилац био ми је Милош Добрић, а њему је задатке давао Трајко Стаменковић, који је после бекства с робије из Сремске Митровице дошао у Ужице. Овде сам највише радио на пословима снабдевања кројачких радионица, које су израђивале одећу за партизане.

Неколико дана пре поновног уласка немачке војске у Ужице спровео сам један транспорт текстилног материјала до Ока на Златибору и тамо га предао. Транспорт је извршен шпедитерским колима.

Уочи 29. новембра 1941. године напустио сам град заједно с Милошем Добрићем и Трајком Стаменковићем. На Златибор смо стигли 29. новембра рано изјутра. Сместили смо се на имању Паја Јоксимовића на Палисаду, где је већ био смештен један део радионица. Увече сам код Кремића кафане на Палисаду нашао једног друга, кога сам познавао преко оца, јер су оба били родом из Горњег Милановца и у време Ужичке републике често су се састајали у нашој кући у Ужицу. Овај друг ми је рекао да је дошао на Златибор да ради на евакуацији и покрету према Санцаку. Кад смо пролазили преко Краљеве воде, све је било пусто, већ евакуисано.

Изјутра 30. новембра на Боровој глави омо разделили борцима у повлачењу све залихе одеће и обуће. Кад смо то завршили, кренули смо у Драглицу. Тога дана ја нисам прешао у Радоињу.

У међувремену сам се укључио у једну групу која је отишла у школу, а која је добила задатак да у току ноћи чува стражу код камиона који су стигли до завршетка изграђеног тврдог пута и даље нису могли. У тим камионима био је сребрн новац из Народне банке у Ужицу у окованим сандуцима. Било је и нешто оружја. Изјутра је све то требало да се претовари на сеоска запрежна кола и да се транспортује даље. У овој групи су поред мене били још и Деаимир Ђокић, Драгољуб Голубовић и још неколико омладинаца.

Док сам био на стражи, у току ноћи наишла је једна патрола у којој су од познатих били Миодраг Жико Аврамовић и Чедо Јевтовић. Отишли су после краћег разговора. Касније сам закључио да су они ишли да извиде докле су стигли Немци.

Ујутру је почело преношење новца и оружја из камиона. Док су људи носили сандуке с новцем и оружјем низбрдо према школи да би се ту натоварили на заирежна кола, одједном су се појавили Немци. Сви ми, који смо се затекли код школе, почели смо одмах да се повлачимо неком долином. Кад смо избили на један венац, заузели смо положај. Ту су се однекуд нашли Милован Ђилас, Јурица Рибар и Сретен Пенезић. Са изабраног положаја смо се кратко пушкарали с Немцима, али пошто су они били очевидно надмоћнији, почели смо се повлачити. У повлачењу није било реда.

С групом партизана стигао сам у Сјеништа. Свртели смо у једну партизанску кућу. Један млађи човек из те куће радио је као пекар у Ужицу. Лепо су нас примили, скували нам качмак и обавестили нас да је већина партизана јуче и у току ноћи прешла гхреко Увца у Радоињу.

Док смо доручковали, одједном се на брду изнад нас зачула нуцњава. Један човек из те куће, који је био на стражи, дотрчао је и рекао да су дошли Немци и да воде борбу с једном групом партизана. Одмах смо напустили кућу и на свега стотинак метара иснод куће прегазили Увац. Попели смо се на брдо изнад Увца и хтели да пођемо према Радоињи, али су се одједном испред нас нашли четници. Били су то локални четници из Рутоша, Мене, Десимира Ђокића и још једну групу партизана ухватили су, разоружали нас, скинули нам одећу, осим панталона и кошуља, и после малтретирања спровели нас четничкој команди у Доброселици. Командант ових четника нас је у току ноћи пустио и ми смо гхосле тога још неколико дана лутали Златибором..

Миодраг ВУКОСАВЉЕВИЋ